

Arrest

nr. 203 701 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: RvV X ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

RvV X ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2018 met referentnummer X (in de zaak RvV X).

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME en *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2016 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) de aanvraag van 20 oktober 2015 onontvankelijk. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die het beroep bij arrest van 6 juni 2016 met nummer 169 105 verwierp.

Op 27 april 2016 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, hervormd door de gemachtigde tot een aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet in functie van de Wit-Russische echtgenoot.

Op 17 augustus 2016 besloot de gemachtigde van de burgemeester de aanvraag van 27 april 2016 niet in overweging te nemen (bijlage 15*ter*).

Op 27 maart 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag in op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 november 2017 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoekster onontvankelijk.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 27.03.2017,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): V.

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum: [...]1973

Geboorteplaats: Wit-Rusland

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Om de volgende redenen onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan sedert 26.11.2014 in België te verblijven en dat zij gehuwd is met de genaamde A.T. die werkt en onbepert verblijf heeft (F- kaart). Dat zij na binnenkomst in België asiel aanvraag wat afgewezen werd. Haar lange asielprocedure vormt eveneens een buitengewone omstandigheid. Zou Nederlands geleerd hebben en haar kind zit hier op school, is totaal verankerd in de Belgische samenleving. Zou werkbereid zijn en wenst na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk beginnen (sic) werken. Vormde tijdens haar verblijf in België nooit een gevaar voor de openbare orde, beroept zich eveneens op Artikel 3 + Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een gedwongen terugkeer naar haar geboorteland zou zware en nefaste gevolgen hebben voor de familie van verzoekster.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid de lange duur van haar asielpcedure aan, in haar administratief dossier is er echter helemaal geen asielaanvraag terug te vinden waardoor deze niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. De aangehaalde zaken die wijzen op een zekere integratie en goede intenties (Nederlands leren, werkbereidheid) lijken positief, maar vormen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet. Deze zaken zullen een positieve invloed hebben om zich te vestigen eenmaal zij op reguliere wijze een aanvraag heeft ingediend, met name via een visum. Omtrent de integratie van betrokkene stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als een buitengewone omstandigheden in de zin van art 9bis van de vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223) Deze redenering is van toepassing op het dossier van betrokkene. Dat betrokkene nooit in aanvaring kwam met de politie en nooit een gevaar vormde voor de openbare orde is lovenswaardig, doch dient hier te worden opgemerkt dat van alle burgers op het Belgisch grondgebied geacht wordt zich te houden aan de in ons land van kracht zijnde wetten en regelgeving. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot en haar kind wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Dit blijkt duidelijk uit haar verblijfshistoriek : op 10.10.2014 huwde betrokkene in Wit -Rusland met A.T.. Betrokkene kwam vervolgens op 26.11.2014 samen met haar zontje (S.P. OV [...]) aan in het Rijk via Polen (eerste binnenkomst Schengen) en werd op 17.12.2014 door de Stad Kortrijk in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3).

Op basis van haar Wit-Russisch paspoort Nr. [...] (geldig van [...]2012 tot [...]2018) en haar C-visum Schengen afgeleverd in Grodno op 28.10.2014 geldig voor een periode van 90 dagen (meerdere binnenkomsten) werd betrokkene en haar zoon toegelaten tot verblijf op het Belgisch grondgebied tot 23.02.2015. Op 15.10.2015 werd voor betrokkene en haar zoon een regularisatieaanvraag ingediend op basis van Art 9bis VW. Op 22.02.2016 werd deze onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via haar bevoegde diplomatieke post in het buitenland zou kunnen gebeuren, en werd eveneens een bevel het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) afgeleverd op basis van Art 7,1,2° VW (legaal verblijf in België verstreken). Op 02.03.2016 werden deze instructies door betrokkene betekend. Betrokkene diende op 01.04.2016 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissingen (van 22.02.2016) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) Deze instantie bevestigde de beslissing van de DVZ bij Arrest nr. 169105 dd. 06.06.2016 en verwierp bijgevolg de vordering tot schorsing en nietigverklaring van betrokkene. Op 27.04.2016 diende betrokkene eveneens een aanvraag gezinshereniging in vanuit illegaal verblijf op basis van Art 10 VW, op 16.08.2016 werd deze niet in overweging genomen (bijlage 15 ter, betekend 24.08.2016). Op 26.09.2016 voegde betrokkene documenten toe bij haar voorgaande aanvraag dewelke eveneens niet in aanmerking genomen wegens het ontbreken van de nieuwe betaling van het vereiste rolrecht. Op 27.03.2017 werd voor betrokkene tenslotte de huidige nieuwe aanvraag gezinshereniging door de Stad Kortrijk aan de DVZ overgemaakt. Betrokkene schijnt zich niet neer te leggen bij de beslissingen van de DVZ en de RvV dat zij in staat moet zijn de aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst.

Uit bovenstaande historiek dient te worden onthouden dat betrokkene zich in het bezit stelde voor een visum voor een Kort Verblijf maar in werkelijkheid een Lang Verblijf beoogde. Betrokkene heeft getracht zich te vestigen op basis van een visum voor een Kort Verblijf. Tevens misleidde betrokkene de Poolse immigratiediensten betreffende het doel van haar reis : in werkelijkheid bleek België de hoofdbestemming, betrokkene reisde dezelfde dag dat zij de Schengenzone binnenkwam via Polen door naar België. Indien betrokkene 3 jaar geleden in staat was haar visumaanvraag in te dienen in Wit Rusland (alsook te huwen) alvorens naar België af te reizen, zou zij dat in principe vandaag ook nog kunnen doen. Betrokkene toont niet aan waarom zij niet opnieuw de aanvraag -dit keer via geijkte wijze- in kan dienen, via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Betrokkene heeft getracht de bevoegde diensten te misleiden en dient hier vandaag de gevolgen van de te dragen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3

EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)" Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Franrijk ,§74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden. Een vertrek naar haar land van herkomst zou zware en nefaste gevolgen hebben, betrokkene laat echter na dit verder te specificeren. Een algemene bewering die niet concreet gestaafd wordt op bepaalde specifieke problemen die van toepassing zijn op de toestand van betrokkene kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van Art 12 bis VW. Het is aan betrokkene om hiervan een begin van bewijs te leveren. Betrokkene wordt niet noodzakelijk gescheiden van haar familie, het staat haar vrij zich te laten vergezellen. De echtgenoot reisde in 2014 naar Wit Rusland in het kader van afsluiten van een huwelijk, mogelijk wenst hij heden nogmaals te reizen in het kader van het aanvragen van een verblijfsvergunning (D- visum voor een verblijf van langer dan 3 maanden) voor zijn echtgenote. De opmerking dat betrokkene kan reizen in het gezelschap van de echtgenoot is niet van toepassing op het kind. Deze is niet verblijfsgerechtigd en dient evenzeer samen met de moeder de geijkte wijze volgen en zich in het staat stellen van de vereiste documenten met het oog op een verblijf van langer dan 3 maanden op het grondgebied. Het is ondenkbaar dat betrokkene zich niet opnieuw voor een beperkte tijd naar Wit Rusland kan begeven om het vereiste visum aan te vragen. De redenering dat betrokkene op 3 jaar tijd totaal verankerd is in België gaat niet op . Betrokkene is 44 jaar oud en is sinds 3 jaar in België. Haar banden met haar land van herkomst zijn hecht, en het staat betrokkene, nogmaals, vrij zich te laten vergezellen door haar echtgenoot. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Wit Rusland worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Zich in het bezit stellen van een visum voor Kort Verblijf voor Polen en vervolgens naar België reizen met het oog op een Lang verblijf is niet de geijkte weg, betrokkene dient heden de gevolgen van haar keuze te dragen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Betrokkene dient nog steeds gevolg te geven aan de beslissing dd. 22.02.2016 (bijlage 13 /30dagen).

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging Art 10 VW na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. [...]”

In casu heeft verzoekster twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 215 544 en ingediend op 28 december 2017 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 216 207 en ingediend op 26 december 2017. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen. De waarnemend voorzitter geeft ook aan dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoekster. Ter terechtzitting vraagt de advocaat van verzoekster het meest recente beroep te behandelen zoals de wettelijke regeling voorziet. Zij doet afstand van het beroep in de zaak met rolnummer 216 207.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

*In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :
er worden geen buitengewone omstandigheden aangetoond die verzoekster verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 12 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster verblijft drie jaar in België, heeft zich goed geïntegreerd, haar kind gaat naar school hier in België, zij is gehuwd met dhr. A.T.

Haar echtgenoot beschikt over een F-kaart, is hier tewerkgesteld en staat in voor het onderhoud van én verzoekster én haar kind.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot een beoordeling van de aanvraag op basis van art. 12 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 12 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures noch de situatie van families kan leiden tot effectieve behandeling van de aanvraag 12 BIS VW in België.

Verzoekster vormt thans een gezin met haar echtgenoot en haar kind en er kan thans niet verlangd worden dat deze gezinseenheid gedurende langere periode zal verbroken worden enkel en alleen op basis van het gegeven alsof de behandeling van de aanvraag in de Belgische ambassade zou moeten gebeuren in het land van herkomst.

Het is algemeen geweten dat een dergelijke aanvraag tussen de 8 en 12 maanden in beslag neemt, gedurende welke periode verzoekster en haar echtgenoot gescheiden zouden dienen te leven, hetgeen als onmenselijk dient aangenomen te worden.

Deze vaststelling geldt des te meer aangezien er sprake is van een minderjarig kind dat gezien het standpunt van DVZ eerst één jaar school zou moeten lopen in het land van herkomst, om dan vervolgens in België school te komen lopen, waarbij het kind dan een schoolse achterstand zal oplopen dewelke nochtans kan vermeden worden door behandeling van de aanvraag in België.

Om gemelde redenen is de negatieve beslissing tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag in de mate dat dergelijke onredelijke vereisten manifeste afbreuk doen aan de kansen op scholing en zelfontplooiing in hoofde van het minderjarig kind P.S..

Het gegeven dat verzoekster gehuwd is en naar België is gekomen, belet niet dat het kind voormeld door de beslissing van DVZ de dupe dreigt te worden van de hele situatie.

Het is in deze omstandigheden in casu ten zeerste onredelijk om te vragen dat verzoekster alsnog zou terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, terwijl deze evengoed in België kan afgehandeld worden, en zelfs in het geval de aanvraag wordt ingediend bij de Belgische Ambassade, het toch DVZ zal zijn die een beslissing zal nemen.”

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat het discriminatie- en gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor behandeling van de aanvraag in België.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat trouwens al te absoluut wordt geargumenteerd in de bestreden beslissing waar er wordt vermeld dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het land van herkomst, minstens tijdelijk, om aldaar een aanvraag in te dienen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat het in de gegeven omstandigheden, met name haar echtgenoot die in België verblijft, het kind dat schoolloopt in België, het gegeven dat verzoekster reeds in België sedert jaren is en goed geïntegreerd is, onredelijk voorkomt om nog te eisen dat dit alles wordt ongedaan gemaakt, en er een aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat bovendien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de goede integratie positief lijken, maar anderzijds wordt gevraagd om hier afbreuk aan te doen en voor minstens een halfjaar zoniet een jaar

terug te keren naar het land van herkomst, waardoor deze positieve elementen ondergraven worden en dreigen achterhaald te worden.

Er is sprake van een tegenstrijdige argumentatie/dubbelzinnige houding in hoofde van DVZ in die zin dat wordt gesteld dat er positieve elementen aan de orde zijn in het dossier van verzoekster, doch anderzijds wordt gevraagd om deze te ondergraven door terug te keren naar het land van herkomst, met alle nefaste gevolgen vandien.

Er dient in elke zaak nagegaan worden wat de specifieke omstandigheden zijn die eigen zijn aan de individuele zaak, en na kennisname van deze specifieke omstandigheden in deze zaak, in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat de aanvraag in België kan ingediend worden en ook behandeld worden.

Dat er een algemeen tekort is aan werkrachten in de Belgische bedrijven wanhopig zoeken naar personeel voor de verdere uitbouw.

Dat verzoekster arbeidsgeschikt is en onmiddellijk kan beginnen te werken wanneer zij in het bezit wordt gesteld van verblijfspapieren.

Dat ook hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft aangetoond.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor het indienen van de aanvraag in België, doch aangevuld met andere elementen wel tot de vaststelling dienen te leiden dat verzoekster in alle redelijkheid haar aanvraag in België kan indienen.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat art. 8 EVRM niet op een dermate algemene wijze kan geïnterpreteerd worden enerzijds dat het een algemene verplichting inhoudt om elkeen die zich op het Belgisch grondgebied bevindt, toe te laten zijn procedure gezinshereniging in België in te dienen, doch anderzijds ook niet op een dermate algemene wijze mag beperkt worden dat er nooit mogelijkheid zou zijn om op deze basis een aanvraag in België in te dienen, ondanks de aanwezigheid van specifieke omstandigheden zoals in casu.

Dat in de aangehaalde rechtspraak bovendien wel degelijk de mogelijkheid wordt aanvaard dat in specifieke gevallen een aanvraag in België wordt ingediend, enkel wordt geponeerd dat er geen algemene verplichting bestaat om in alle gevallen te aanvaarden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Een individuele beoordeling dringt zich op en kan niet vervangen worden door algemene verwijzing naar rechtspraak in andere zaken.

De bewering alsof er zich geen probleem voordoet om terug te keren omdat haar echtgenoot kan meegaan naar het land van herkomst, houdt geen enkele rekening met het feit dat deze echtgenoot enerzijds over een F-kaart beschikt en anderzijds niet zomaar maanden kan wegblijven van zijn werk zonder dit te verliezen en zonder diens inkomstenbron te verliezen.

Bovendien voldoet hij dan niet meer aan de voorwaarden tot het behoud van diens F-kaart, zodat er de facto een onmogelijkheid bestaat in hoofde van haar echtgenoot om haar zomaar gedurende maanden te vergezellen naar het land van herkomst.

Hiermee wordt in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening gehouden.”

De aangevoerde middelen worden omwille van de onderlinge samenhang samen onderzocht.

Verzoekster voert een schending van het Kinderrechtenverdrag aan zonder aan te geven welk artikel van dit verdrag zij door de bestreden beslissing geschonden acht. Zij legt verder niet uit welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en licht ook niet toe op welke manier het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie wordt geschonden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Deze middelonderdelen zijn bijgevolg geen "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet en bijgevolg onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen onderzocht, m.n. artikel 10 en artikel 12*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. Van deze laatste wetsbepaling voert verzoekster eveneens de schending aan.

Artikel 12*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op het ogenblik dat zij, in functie van haar in België verblijvende echtgenoot, een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoekster meerderjarig is en dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen ouder was

van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Bijgevolg diende zij buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Verzoekster meent dat het haar onmogelijk wordt gemaakt buitengewone omstandigheden aan te tonen die haar verhinderen haar aanvraag bij de bevoegde Belgische instantie in haar land van herkomst in te dienen. Zij begrijpt niet welke elementen zij nog kan aanvoeren indien de gemachtigde de elementen van integratie, de tewerkstelling van haar echtgenoot, de scholing van haar kind en de lange duur van de procedures die zij doorlopen heeft niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Zij stelt dat het algemeen geweten is dat een aanvraag in het herkomstland tussen de 8 tot 12 maanden in beslag neemt en zij al die tijd zal gescheiden worden van haar echtgenoot. Zij meent ook dat haar kind een achterstand zal ontwikkelen door het veranderen van school. Zij besluit dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde haar te vragen haar aanvraag via de gewone procedure in haar herkomstland in te dienen nu zij deze "evengoed" in België kan indienen.

Verzoekster maakt met haar betoog duidelijk dat zij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde wat betreft de elementen die zij heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden.

In de mate dat verzoekster betoogt dat de door haar aangevoerde elementen niet voldoende en op een onredelijke wijze in overweging werden genomen en dat verweerder naliet het geheel van de argumenten te beoordelen die zij als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde welke gegevens het bestuur niet heeft behandeld.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde zeer uitgebreid en op redelijke en concrete wijze heeft gemotiveerd omtrent de door verzoekster aangehaalde elementen. Hij heeft toegelicht voor elk van de aangehaalde elementen waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend. De Raad volgt verzoekster niet dat op "te absolute wijze" is gemotiveerd dat er geen onmogelijkheid is om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. *In casu* is de Raad evenmin van oordeel dat de cumul van de door verzoekster aangehaalde elementen alsnog op redelijkerwijze had moeten aanleiding geven tot de vaststelling dat niet van haar kan verwacht worden dat zij haar aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post indient. *In casu* zijn er immers heel concrete en onbetwiste elementen aangehaald door de gemachtigde, zoals een eerdere visumaanvraag door verzoekster in het herkomstland en het feit dat haar echtgenoot haar reeds vergezelde in Wit-Rusland om te huwen bv., die *de facto* de mogelijkheid van de aanvraag in het herkomstland reeds hebben aangetoond. Minstens heeft verzoekster geen elementen aangehaald die erop wijzen dat haar situatie dermate is veranderd sedert haar eerdere visumaanvraag in haar herkomstland, dat niet langer redelijkerwijs van haar kon verwacht worden dat ze zich opnieuw daarheen wendt voor hetzelfde doel.

De gemachtigde stelde in de bestreden beslissing correct vast dat verzoekster nooit een verzoek tot internationale bescherming in België heeft ingediend en zij dus onmogelijk kan voorhouden dat de lange procedure een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoekster betwist dit gegeven niet en er blijkt uit het administratief dossier inderdaad niet dat verzoekster ooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België.

Wat haar integratie betreft, stelt de gemachtigde terecht dat deze elementen een positieve invloed kunnen hebben éénmaal de aanvraag ten gronde onderzocht kan worden. Verzoekster meent dat de gemachtigde door enerzijds te stellen dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen en anderzijds te stellen dat deze wel een positieve invloed kunnen hebben bij de beoordeling ten gronde, zichzelf tegenspreekt. Verzoekster gaat er met deze kritiek aan voorbij dat de onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag en het onderzoek ten gronde twee volledig aparte onderzoeken zijn. Het gegeven dat bepaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat een visum met het oog op gezinshereniging kan worden aangevraagd in het land van herkomst, betekent niet dat deze geen positieve invloed hebben bij het onderzoek ten gronde. Verzoekster toont niet aan dat deze vaststellingen van de gemachtigde tegenstrijdig zijn. Verder motiveert de gemachtigde op redelijke wijze dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing 44 jaar oud was en nog maar sinds drie jaar in België zodat haar banden met haar herkomstland redelijkerwijs als hechter kunnen worden beschouwd. In geen geval neemt de Raad aan dat niemand zou kunnen voldoen aan de vereiste van het aantonen van de buitengewone omstandigheden omdat de integratie, scholing, tewerkstelling, duur van de procedure en situatie van het familieleven niet kunnen leiden tot het indienen van de aanvraag in België. De gemachtigde heeft dit *in casu* niet op veralgemeende wijze gesteld of hij heeft in elk geval minstens *in concreto* gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat die elementen *in casu* verzoekster het niet bijzonder moeilijk maken haar

aanvraag volgens de normale procedure in te dienen. Verzoekster weerlegt dit niet op overtuigende wijze.

Door te vermelden dat zij gehuwd is, toont zij niet aan waarom dit gegeven haar verhindert tijdelijk het grondgebied te verlaten om zich in orde te stellen met de vereisten van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet. Vooreerst motiveert de gemachtigde dat verzoekster enkele jaren voor het nemen van de bestreden beslissing, in 2014, een visumaanvraag indiende in Wit-Rusland, waar ze ook huwde alvorens af te reizen naar België. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Bijgevolg toont verzoekster de onredelijkheid van dit motief niet aan en verklaart ze niet waarom zij niet opnieuw de aanvraag kan indienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging.

De gemachtigde merkt bijkomend op dat haar echtgenoot haar in 2014 naar haar herkomstland heeft vergezeld en bijgevolg evenmin blijkt waarom de echtgenoot haar niet opnieuw tijdelijk zou kunnen vergezellen. Verzoekster toont niet aan dat deze stelling kennelijk onredelijk of onjuist is.

Verzoekster kan wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat de kans bestaat dat de procedure in haar herkomstland 8 tot 12 maanden in beslag kan nemen. Uit artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat een beslissing moet worden genomen binnen de negen maanden volgend op de aanvraag en dat deze termijn twee maal met drie maanden kan verlengd worden indien het dossier een bijzonder complex karakter vertoont of er een onderzoek naar schijnhuwelijk dient te gebeuren. Uit het administratief dossier blijkt niet dat nog een onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk zou lopen, bovendien komt het dossier niet bijzonder complex voor, maar een klassieke termijn van negen maanden is *in casu* inderdaad niet ondenkbaar. Desalniettemin ziet de Raad niet in waarom een scheiding voor die termijn tussen verzoekster en haar echtgenoot en tussen het kind van verzoekster en zijn stiefvader "als onmenselijk" zou moeten aangenomen worden.

Verzoekster voert terecht aan dat het gegeven dat haar echtgenoot zijn werk zou kunnen verliezen indien hij haar zou vergezellen naar Wit-Rusland voor lange duur en dit een invloed zou kunnen hebben op de beoordeling ten gronde van de aanvraag gezinshereniging gezien hij over bestaansmiddelen moet beschikken. De Raad kan echter alleen maar vaststellen dat verzoekster dit gegeven niet in haar aanvraag heeft aangevoerd. Bovendien toont zij ook nu niet aan dat zij zich niet op een andere manier kan organiseren en haar echtgenoot haar niet regelmatig kort kan komen bezoeken. De gemachtigde wees er immers op dat verzoeksters echtgenoot haar reeds in 2014 naar haar herkomstland vergezeld. zodat niet blijkt dat dit gegeven automatisch een buitengewone omstandigheid of een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen.

Wat betreft verzoekster haar kind, dat blijkens de stukken geboren is in 2006 en in 2014 samen met zijn moeder in België aankwam, blijkt dat verzoekster in haar aanvraag bij de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden nauwelijks op haar kind heeft gewezen. Er blijkt enkel een schoolattest te zijn voorgelegd. Nu voert verzoekster voor het eerst aan dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland vermoedelijk een jaar in beslag zal nemen, waardoor het een schoolse achterstand zal oplopen, hetgeen nochtans kan vermeden worden als ze de mogelijkheid krijgt haar aanvraag in België in te dienen. Er zou door de bestreden beslissing manifest afbreuk worden gedaan aan de kans op scholing en zelfontplooiing van het kind. Gezien de bijzonder summiere verwijzing naar het kind in de aanvraag, is het volgens de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat haar kind samen met haar naar België is gereisd in 2014, niet verblijfsgerechtigd is en het samen met zijn moeder de geijkte weg kan volgen om een visum lang verblijf aan te vragen. Bijkomend en ten overvloede is de Raad van mening dat blijkt dat het kind op het ogenblik van de bestreden beslissing nog jong was en bijgevolg kan verwacht worden nog redelijk flexibel te kunnen omgaan met scholing in het herkomstland. In elk geval toont verzoekster niet aan dat er in het herkomstland geen mogelijke scholing zou zijn, zodat in geen geval kan gevolgd worden dat de "kans op" scholing en zelfontplooiing door de bestreden beslissing wordt ondergraven. In principe duurt de behandeling van de aanvraag ook geen jaar, doch conform artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet negen maanden.

Verzoekster kan niet overtuigen waar ze *in casu* stelt dat een terugkeer naar het herkomstland om haar aanvraag volgens de geijkte procedure in te dienen, alle positieve elementen zal ongedaan maken of zal ondergraven. Dit argument komt er in wezen op neer dat de aanvraag ontvankelijk zou moeten worden verklaard omdat het indienen van de aanvraag volgens de reguliere procedure afbreuk zou doen aan de gegrondheid van de aanvraag. Een dergelijk standpunt kan niet op algemene wijze worden aanvaard. Een terugkeer naar het herkomstland voor de duur van in principe niet meer dan 9 maanden betekent op zich niet dat verzoekster niet meer aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging met haar

in België verblijvende echtgenoot zal kunnen voldoen. De voorwaarden zoals een oprecht huwelijk, de minimumleeftijd en het beschikken over voldoende bestaansmiddelen en behoorlijke huisvesting door haar man worden hierdoor in principe niet beïnvloed.

Verzoekster meent wel dat er een tekort aan arbeidskrachten is op de Belgische arbeidsmarkt nu Belgische bedrijven wanhopig op zoek zouden zijn naar personeel, zij arbeidsgeschikt is en onmiddellijk zou kunnen beginnen werken wanneer ze in het bezit wordt gesteld van verblijfspapieren. Met deze uitspraak toont ze wederom niet aan waarom dit gegeven haar verhindert haar aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. Verzoekster voert ook niet aan zelf over een baan te beschikken of over kwaliteiten te beschikken die een antwoord bieden op een eventueel knelpuntberoep. Hoe dan ook is het in het licht van de aanvraag om gezinshereniging niet vereist dat verzoekster werkt.

Tot slot voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan gevolgd worden dat een correct onderzoek in het licht van dit grondrecht een individuele beoordeling of belangenafweging vergt die niet kan vervangen worden door algemene verwijzing naar rechtspraak. Echter *in casu* heeft de gemachtigde zich daar niet toe beperkt. De bestreden beslissing bevat wel degelijk concrete motieven aangaande het huwelijk van verzoekster en haar kind wat betreft haar familieleven en eveneens wat betreft de integratie of het privéleven. Zoals *supra* reeds toegelicht, acht de Raad die motieven niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist gehandeld heeft door *in casu* de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden. Zij toont ook niet aan dat de gemachtigde met een door verzoekster aangevoerd element geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep in zaak RvV X ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De in de zaak met rolnummer X gevraagde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES